JÁN MAZÁK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2009. december 3.[1]

I – Bevezetés

1. Ralf Schräder fellebbezésében azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-187/06. sz., Schräder kontra Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO)[2] ügyben 2008. november 19-én hozott ítéletét (a továbbiakban: megtámadott ítélet), mellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította R. Schrädernek a CPVO fellebbezési tanácsa (a továbbiakban: fellebbezési tanács) 2006. május 2-i, a SUMCOL 01 növényfajta (a továbbiakban: bejelentett fajta) tekintetében a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet[3] alapján tett közösségi növényfajta-oltalmi bejelentését elutasító határozata (a továbbiakban: megtámadott határozat) ellen benyújtott fellebbezését.

2. A fellebbezés lényegében azt a kérdést veti fel, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen járt-e el a megtámadott határozat helybenhagyásakor, mely szerint a bejelentett fajta nem volt egyértelműen megkülönböztethető a közismertnek tekintett referenciafajtától.

II – Jogi háttér

3. A 2100/94 rendelet 6. cikke szerint közösségi növényfajta-oltalomban részesülhetnek azok a fajták, amelyek megkülönböztethetőek, egyneműek, állandóak és újak.

4. A 2100/94 rendelet 7. cikke értelmében:

„(1) Valamely fajtát megkülönböztethetőnek kell tekinteni, ha egy adott genotípusból vagy genotípusok kombinációjából kifejeződött jellemzőiben egyértelműen eltér bármely

1 – Eredeti nyelv: angol.
2 – EBHT 2008., II-3151. o.
3 – HL 1994. L 227., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 16. kötet, 390. o.

más, az 51. cikknek megfelelően meghatározott bejelentési napon közismert fajtától.

(2) Valamely más fajta közismert különösen akkor, ha az 51. cikknek megfelelően meghatározott bejelentési napon:

a) az a növényfajta-oltalom tárgya volt, vagy a Közösség, valamelyik állam vagy valamely illetékes kormányközi szervezet növényfajta-oltalomra vonatkozó hivatalos nyilvántartásába vették;

b) arra vonatkozóan növényfajta-oltalom megadása vagy annak hivatalos nyilvántartásba való bejegyzése iránt kérelmet nyújtottak be, amennyiben a kérelem a növényfajta-oltalom megadását vagy a fajtának a hivatalos nyilvántartásba történő bejegyzését eredményezi.

A 114. cikk szerinti végrehajtási szabályok további eseteket határozhatnak meg példaként, amelyek a közismertség eseteinek tekintendők."

5. A 2100/94 rendelet 67. cikke értelmében a CPVO – többek között a 61. és 62. cikk alapján hozott – határozataival szemben fellebbezést lehet benyújtani.

6. A 2100/94 rendelet 70. cikke értelmében:

„(1) Ha a [CPVO] azon testülete, amelyik a határozatot hozta, a fellebbezést elfogadhatónak és megalapozottnak találja, a [CPVO] a határozatot kiigazítja. Ez a rendelkezés nem alkalmazható, ha a fellebbezési eljárásban a fellebbező féllel szemben ellenérdekű fél is szerepel.

(2) Ha a határozat kiigazítása a fellebbezés indokolásának beérkezését követő egy hónapon belül nem történik meg, a [CPVO] haladéktalanul:

– határoz arról, hogy megteszi-e a 67. cikk (2) bekezdésének második mondatában foglalt intézkedést, valamint

– a fellebbezést a fellebbezési tanács elé utalja.”

7. A 2100/94 rendelet 75. cikke a határozat indokolása és a meghallgatáshoz való jog tekintetében előírja:

„A [CPVO] határozataihoz mellékelni kell az alapjukat képező indokolást. Határozat kizárólag olyan ténybeli alapok, illetve bizonyítékok alapján hozható, amelyekkel kapcsolatban az eljárásban részt vevő feleknek lehetőségük volt észrevételeiket szóban vagy írásban közölni”.

8. A 2100/94 rendelet 76. cikke értelmében:

„A [CPVO] az előtte folyó eljárásokban a tényállást hivatalból csak olyan mértékig vizsgálja, amennyire az az 54. és 55. cikk rendelkezései szerint vizsgálandó. Mindazokat a tényeket és bizonyítékokat, amelyeket a [CPVO] által előírt határidőn belül nem terjesztettek be, figyelmen kívül hagyja.”

9. A Közösségi Növényfajta-hivatal előtti eljárások tekintetében a 2100/94/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1995. május 31-i 1239/95/EK bizottsági rendelet[4] 60., 61., 62. és 63. cikke állapítja meg a CPVO általi bizonyításra, a szakértő megbízására, a bizonyítás költségeire, illetve a szóbeli eljárás és a bizonyítás jegyzőkönyvezésére vonatkozó szabályokat.

III – Tényállás

10. A megtámadott ítélet a jelen jogvitát kiváltó tényállást a következőképpen állapítja meg:

„10. 2001. június 7-én a felperes, Ralf Schräder, a 2100/94 rendelet alapján közösségi növényfajta-bejelentési kérelmet nyújtott be a CPVO-hoz. A kérelmet 2001/0905 számon vették nyilvántartásba.

11. A bejelentett növényfajta, amelyre oltalmat igényeltek, a SUMCOL 01

4 – HL 1995. L 121., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 327. o.

növényfajta volt (a továbbiakban: bejelentett fajta), kezdeti leírása szerint a *Coleus canina,* Katzenschreck növényfajhoz tartozik. A felek később abban állapodtak meg, hogy e fajta inkább a *Plectranthus ornatus* növényfajhoz tartozik.

12. Kérelmében a felperes jelezte, hogy a bejelentett fajtát korábban már forgalmazták az Európai Unió területén, elsőként 2001 januárjában, »Verpiss dich« (»macskajaj«) megjelöléssel, de e területen kívül nem került forgalmazásra. E fajta a *Plectranthus ornatus* és a *Plectranthus ssp.* faj (németül délamerikai »Buntnessel«) keresztezéséből származik.

13. 2001. július 1-jén a CPVO a 2100/94 rendelet 55. cikkének (1) bekezdése alapján felkérte a Bundessortenamtot (a német szövetségi növényfajta-hivatalt) a szakmai szempontok szerinti vizsgálat elvégzésére.

14. Mind az ügyiratokból, mind a megtámadott határozatban foglalt tényállási részből, illetve a keresetlevélben foglalt és a CPVO által nem vitatott tényállításokból az derül ki, hogy a vizsgálati eljárás első évében a felperes versenytársai tiltakoztak a bejelentett fajta tekintetében az oltalom megadása ellen. E versenytársak azt állították, hogy a bejelentett fajta nem új növényfajta, hanem egy dél-afrikai vadnövényfajta, amely ebben az országban, valamint Németországban évek óta forgalomban van.

15. A bejelentett fajtát először a felperes versenytársa, az Unger nevű cég által szolgáltatott referenciafajtával hasonlították össze, amelyet az Unger »az *ornatushoz* hasonló« *Plectranthus comosus* fajba tartozóként sorolt be. Valójában az derült ki, hogy e két fajta nem különíthető el egymástól egyértelműen. Mindenesetre az Unger nem tudta bizonyítani, hogy a referenciafajta már ismert lenne. Az UPOV (Új Növényfajták Oltalmi Uniója) szabályainak megfelelően elkészített, 2002. november 28-i közbenső jelentésében a Bundessortenamt így a következőket emelte ki:

»[…] ebben az évben a SUMCOL 01 nem különíthető el az Unger cég *Plectranthus ornatus* megnevezésű növényeitől. Unger úr ugyanakkor nem tudott bizonyítékkal

szolgálni a növények 1998 óta zajló értékesítésére vonatkozóan. 2003-ban új vizsgálatot kellene elvégezni.«

16. 2002. március 20-án Dr. Menne – Heine kisasszonynak, a Bundessortenamt szakmai vizsgálatával megbízott elbírálónak a képviseletében eljárva – kapcsolatba lépett E. Van Jaarsvelddel, a kirstenboschi (Dél-Afrika) botanikus kert munkatársával, akit arra kért, hogy küldjön neki hajtásokat vagy (vető)magokat a *Plectranthus comosus* vagy a *Plectranthus ornatus* fajokból, amelyeket referenciafajtaként szeretett volna alkalmazni. Azt is megérdeklődte, hogy e fajok növényfajtái Dél-Afrikában fellelhetők-e a piacon.

17. 2002. március 25-i válaszában Van Jaarsveld úr a következőket írta:

»A *Plectranthus comosus* és a *P. ornatus* növényfajok termesztése hazánkban hagyományosan elterjedt. Az első faj jelenleg gyorsan terjedő gyomnövénynek minősül, és már nem árusítható faiskolákban és virágkertészetekben. Kaphatók színes termesztett fajták, és ezeket termesztik is, és azt hiszem, hogy továbbra is szaporíthatók. A *P. ornatus* fajt továbbra is sokfelé alkalmazzák, és faiskolában és virágkertészetekben is árusítják. Nálunk most ősz van, és majd keresek e két növényfajból magokat. Mivel ezek a fajok a mi régiónkban nem őshonosak, ezeket nem termesztjük itt Kirstenboschban, ezért magánszemélyek kertjéből kell beszereznem a magokat.«

18. Egy 2002. május 15-i levélben Miller kisasszony, a Royal Horticultural Society Garden (királyi kertészeti társaság) wisley-i (Egyesült Királyság) kertjének a munkatársa a következőkről tájékoztatta Heine kisasszonyt:

»Sajnos nem tudok *Plectranthus*-magokkal szolgálni. Azt javaslom, hogy vegye fel a kapcsolatot a kirstenboschi Botanical Society of South Africával […] vagy esetleg a Silverhill Seedszel, Fokvárosban (Dél-Afrika).

Ami a *Coleus caninát* illeti, gyakorlatilag biztos, hogy a *Plectranthus ornatus* fajról van szó, amely a múltban tévesen *P. comosus* néven vált ismertté. Hoztam néhány *C. canina-palántát,* ezek

többé-kevésbé megegyeznek annak a *P. ornatus* fajnak a palántáival, amelyet évek óta termesztek, illetve azzal a növénnyel, amelyet a múlt év elején egy nagy-britanniai kertészettől kaptam beazonosítás céljából.«

19. 2002. október 16-i levelében Van Jaarsveld úr a következőképpen foglalt állást a bejelentett fajta egyik fotója alapján, amelyet előzőleg Heine kisasszony küldött el neki:

»A szóban forgó növényük minden kétséget kizáróan egy *P. ornatus Codd.* Nagyon jól ismerem ezt a növényfajt. A *P. omosus* nagynövésű cserje, ettől igen eltérő, bolyhos levelekkel.«

20. 2002. december 12-én a Bundessortenamt megkapta a Van Jaarsveld által elküldött hajtásokat, amelyek elmondása szerint saját kertjéből származtak. E hajtások közül néhány nem élte túl a szállítást, valószínűleg a hideg miatt, ezért a Bundessortenamt a megmaradt példányokat szaporította, annak érdekében, hogy több hajtás álljon rendelkezésére. Az így nyert növényeket együtt termesztette a SUMCOL 01 növényfajta növényeivel a 2003-as vizsgálati év során. A vizsgálat végén úgy tűnt, hogy a bejelentett fajta csak minimális mértékben tér el a Van Jaarsveld úr által megküldött hajtásokból nyert növényektől. Heine kisasszony 2003. augusztus 19-i elektronikus levele szerint ezek az eltérések, bár »jelentősek«, alig láthatók.

21. 2003. augusztus 7-i levelével a CPVO arról értesítette a felperest, hogy a Bundessortenamt szerint »a kirstenboschi botanikus kertben tesztelt növényekhez képest hiányosságok tapasztalhatók a növények megkülönböztethetősége terén«. A felek nem vitatják, hogy e növények Van Jaarsveld úr saját kertjéből származtak. E levélben az is szerepel, hogy Heine kisasszony szerint a felperes nem tudta beazonosítani saját SUMCOL 01 fajtáját a Bundessortenamt kísérleti területén végzett helyszíni vizsgálat alkalmával.

22. 2003 szeptemberében a felperes a szakmai vizsgálat eredményeire adott válaszként benyújtotta észrevételeit. Egyrészt a 2003. augusztus 29. és szeptember 1-je között Dél-Afrikában tett tanulmányútjának eredményeire, másrészt a meisei

(Belgium) botanikus kertben 2003. szeptember 15-én tett látogatásának eredményeire alapozva úgy nyilatkozott, hogy meggyőződése szerint a Van Jaarsveld úr kertjéből származó, az összehasonlításhoz alkalmazott növények nem a referenciafajtához, hanem magához a SUMCOL 01 fajtához tartoznak. Ezenfelül a felperes kétségeinek adott hangot a referenciafajta közismertségét illetően.

23. A Bundessortenamtnak az UPOV szabályainak megfelelően elkészített, 2003. december 9-i végleges jelentését észrevételeinek megtétele céljából a CPVO 2003. december 15-i levelével együtt megküldték a felperesnek. E jelentés azt állapította meg, hogy a bejelentett SUMCOL 01 fajta nem különböztethető meg a dél-afrikai *P. ornatus* (Van Jaarsveld) referenciafajtától.

24. A felperes e jelentésre 2004. február 3-án terjesztette elő utolsó észrevételeit.

25. A 2004. április 19-i R 446. sz. határozattal (a továbbiakban: elutasító határozat) a CPVO a 2100/94 rendelet 7. cikke alapján, a SUMCOL 01 fajta megkülönböztetőképességének hiánya miatt elutasította a közösségi növényfajta-bejelentési kérelmet.

26. Ami konkrétan a referenciafajta közismertségére vonatkozó feltételt illeti, a CPVO az elutasító határozatban a következőképpen fogalmazott:

»A szakmai vizsgálat során a SUMCOL 01 fajta a vizsgált jellemzőkre tekintettel nem volt egyértelműen megkülönböztethető a dél-afrikai *Plectranthus ornatus* referenciafajtától, amely a kérelem benyújtásakor (2001. június 7-én) közismert volt.

[…]

Van Jaarsveld úr nyilatkozata szerint a kirstenboschi botanikus kert főként az őshonos fajokkal foglalkozik. A *P. ornatus* nem őshonos növény Dél-Afrikában, ami magyarázatul szolgál arra, hogy miért nem termesztik e fajt a botanikus kertben. A referenciafajta ugyanakkor

fellelhető a piacon, és kapható a dél-afrikai faiskolákban és virágkertészetekben, így megtalálható magánszemélyek kertjében, mint ahogy Van Jaarsveld úr kertjében is. E fajta kapható a piacon, és megtalálható a magánkertekben is, ezért közismertnek kell tekinteni.

A CPVO-nak nincs oka kétségbe vonni a Van Jaarsveld úr által megjelölt növényi anyag származását.«

27. 2004. június 11-én a felperes fellebbezést nyújtott be az elutasító határozattal szemben a CPVO fellebbezési tanácsához. Ezzel egyidejűleg kérte az eljárási iratokba való betekintés engedélyezését. E kérelmének 2004. augusztus 25-én, vagyis öt nappal a 2100/94 rendelet 69. cikkében szereplő, a fellebbezés jogalapjait kifejtő beadvány előterjesztésére nyitva álló négy hónapos határidő lejárta előtt, teljes mértékben eleget tettek. A felperes az említett beadványt mégis 2004. augusztus 30-án nyújtotta be.

28. Az elutasító határozatnak a 2100/94 rendelet 70. cikke szerinti előzetes felülvizsgálatára az e rendelkezés által előírt, a fellebbezés beérkezését követő egy hónapos határidőn belül nem került sor. 2004. szeptember 30-án a CPVO ugyanakkor értesítette a felperest aznapi határozatáról, amely szerint a »határozathozatalt« e kérdésben két héttel »elhalasztja«, mert újabb vizsgálatok elvégzését tartja szükségesnek.

29. 2004. október 8-án Van Jaarsveld úr a következő pontosításokat közölte a CPVO-val:

»A *Plectranthus ornatusról* Dr. L. E. Codd a »Plectranthus and allied genera in southern Africa« című könyvében (Bothalia 11, 4: 393–394. o. [1975]) ír. Leírásában Dr. Codd megállapítja, hogy »ez a növény félárnyékos területek sziklás helyein nő, 1000 és 1500 méter közötti magasságban, Etiópiától Tanzániáig. Dél-Afrikában termesztik, és részben honosítják is«. Ezért Dr. Codddal egyetértésben meg tudom erősíteni, hogy ezt a növényt a helyi faiskolákban és virágkertészetekben nálunk több mint 30 éve értékesítik. Már 1975-ben is elterjedt volt a használata és értékesítése, de akkor még *P. neochilus* néven. Manapság a *Plectranthus ornatus* Dél-Afrikában mindenütt megtalálható a kertekben, és a kertészeti értékesítése kiterjedt.«

30. 2004. október 13-án a CPVO újabb kérdéseket tett fel Van Jaarsveld úrnak a hajtások lelőhelyével és beszerzésének időpontjával, a vásárlást igazoló bizonyítékokkal, az alternatív beszerzési forrásokkal és az európai növényi anyag lehetséges származásával, valamint a Dr. Codd művére való hivatkozással kapcsolatban.

31. 2004. október 15-én Van Jaarsveld úr a következőket válaszolta:

»A kérdéses növényeket nem vásárlással szereztem be – ez egy szokványos klón, amelyet Fokvárosban, illetve a Dél-Afrikai Köztársaságban mindenütt termesztenek az emberek. A növények, amelyeket elküldtem, a saját kertemből származnak (jómagam a kirstenboschi botanikus kertben lakom és dolgozom), a hajtást, amely a kertészeti üzletekben széles körben kapható volt, pár éve kaptam egy plumsteadi barátomtól. Ezt a növényt régebben *P. neochilus* néven termesztettük a botanikus kertünkben, de miután rájöttünk, hogy nálunk nem honos fajról van szó, kiirtottuk a kirstenboschi botanikus kert növényei közül, mivel itt csak a Dél-Afrikai Köztársaságban honos növényeket termesztjük. Ez a klón a Dél-Afrikai Köztársaságban szinte minden kertészetben kapható, kertészeti üzleteinkben a 70-es évek elejétől fogva megtalálható. Évek óta dolgozom a *Plectr.-szal,* és jól ismerem ezt a klónt; nem vetőmagról termesztik, genetikai származását tekintve azonos, vagyis egyetlen klónból származik.

Elküldöm Önöknek a Dr. Codd művéből származó idevágó oldalak másolatát.«

32. A CPVO felvette a kapcsolatot a dél-afrikai mezőgazdasági minisztériummal is, hivatkozva Van Jaarsveld úr véleményére, és további adatokat kérve a *Plectranthus ornatus* faj beszerezhetőségére vonatkozóan.

33. 2004. november 2-i válaszában J. Sadie az említett minisztérium részéről a következőket írta:

»Kapcsolatba léptem Dr. Gert Britscel, a *Plectranthus* egy másik szakértőjével, aki egyben növénynemesítő is.

Először is, a *Plectranthus* azon növénynemzetség egyike, amellyel Ernst Van Jaarsveld úr hosszú évek óta dolgozik, ezért ő valóban szakértője e területnek, és az általa szolgáltatott információkat hitelesnek tekinthetik.

L. E. Codd 1975-ben megjelent, »Plectranthus (Labiataea) and allied genera in southern Africa« című publikációja [Bothalia 11(4) : 371–442. o.] úgy említi a *P. ornatust* mint Dél-Afrikában termesztett és félig honosított növényt. Ezt erősíti meg Andrew Hankey »The genus *Plectranthus* in South Africa: diagnostic characters and simple fields keys« című, a Plantlife 1999. szeptemberi, 21. számában (8–15. o.) megjelent cikke is.

Másodszor, a *Plectranthus ornatus* Afrika trópusi részéről (Tanzániából és Kenyából) származó faj. E faj igen közeli rokona a dél-afrikai *P. neochilus* fajnak, a különbség annyi, hogy ez utóbbi hosszabb ideig virágzik, a *P. ornatus* leveleinek vége pedig kerekebb. Úgy tűnik, hogy a faiskolai és virágkertészeti árusok összekeverik e két fajt. Mivel a faiskolai és virágkertészeti árusok többsége nem képzett botanikus, ezért általában másokra hagyatkoznak a növények azonosítását illetően, és csak nagyon kevesen tudnak közülük különbséget tenni az olyan fajok között, mint ezek.

Tény, hogy ez a faj Afrikából származik, és hogyha egyes növényeket – akkor is, ha azok magánszemélyek kertjéből származnak – nem lehet megkülönböztetni attól a fajtától, amelyre a nemesítő oltalmat kér, ez az jelenti, hogy a »fajta« nem egyedi.

A Pretoria Herbariumban megtalálhatók a *P. ornatus* faj szárított példányai, amelyek egy kertből származnak, 1960-ból. A honosított és dél-afrikai kerti növények közül kiválasztott szárított példányok besorolását megerősíti Dr. H. F. Glen nemrégiben közzétett, »Cultivated Plants of southern Africa – names, common names, literature« című publikációja (2002, 326. o.) is.

[…] Meg tudjuk állapítani a *P. ornatus* termőhelyeit, de ez időt vesz igénybe. Ugyanakkor tudunk egy olyan konkrét esetről, miszerint a Port Elisabeth-i Rodene Wholesale Nursery kertészet panaszt tett a *P. neochilus* egyik fajtájának egyesült államokbeli lajstromozásával szemben, mivel az a fényképek alapján nem volt megkülönböztethető attól a szokványos *P. neochilustól,* amelyet ők több mint 15 éve termesztenek.«

34. 2004. november 10-én a CPVO úgy döntött, hogy nem igazítja ki az elutasító határozatot a 2100/94 rendelet 70. cikke szerinti előzetes felülvizsgálat keretében, és a fellebbezést a fellebbezési tanács elé utalta. A CPVO hangsúlyozta, hogy a döntő kérdés az, hogy a Van Jaarsveld úr által a Bundessortenamtnak elküldött referenciafajta növényi anyaga valóban – mint ahogyan a felperes állította – a SUMCOL 01 fajtának a Németországból Dél-Afrikába exportált anyaga volt-e. A CPVO nemmel válaszolt e kérdésre, a Bundessortenamt szakmai vizsgálatára támaszkodva, amely eltéréseket talált a bejelentett fajta és a referenciafajta között a növény magasságát, levélnagyságát és szárának hosszát illetően.

35. A fellebbezési tanács által feltett kérdésre adott 2005. szeptember 8-i írásbeli válaszában a CPVO elismerte, hogy az éghajlat és a helyszín megváltozása is okozhatta a növény eltérő reakcióját, és miként azt a Bundessortenamt kifejtette, nem zárható ki teljesen, hogy az olyan minimális eltéréseket mutató fajták, mint amelyek a bejelentett fajta és a referenciafajta között tapasztalhatók, ugyanabba a fajtába tartoznak.

36. A fellebbezési tanács a 2005. szeptember 30-i tárgyaláson meghallgatta a feleket. E tárgyalási jegyzőkönyv szerint a CPVO képviseletében Heine kisasszony volt jelen a tárgyaláson. Ő többek között úgy nyilatkozott, hogy a Van Jaarsveld úr által elküldött hat hajtás közül csak négy élte túl a szállítást. Annak kizárhatósága érdekében, hogy a bejelentett fajta és a referenciafajta közötti különbségeket a környezeti tényezők okozzák, új hajtásokat hoztak létre, és ezeket használták referenciafajtaként. Mivel ezek második generációsak voltak, szerinte a megállapított eltérések genotipikus tényezőknek tulajdoníthatók.

37. A tárgyalási jegyzőkönyvből az is kiderül, hogy a tárgyalás végén a fellebbezési tanács nem volt teljes mértékben meggyőződve a referenciafajta közismertségéről. Anélkül, hogy kétségbe vonná Van Jaarsveld úr szavahihetőségét és szakmai hozzáértését, a fellebbezési tanács úgy véli, hogy egyes állításai e tekintetben nincsenek kellőképpen alátámasztva, és így szükséges lenne, hogy a hivatal valamelyik tagja helyszíni vizsgálatot tartson Dél-Afrikában a 2100/94 rendelet 78. cikkében foglalt bizonyítási eszközök alkalmazásával.

38. […]

39. 2005. december 27-én a fellebbezési tanács határozatával jóváhagyta a kérdéses bizonyítási eszköz alkalmazását. Ezen intézkedés végrehajtását ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a felperes 6000 eurót előlegez a költségekből a 1995. május 31-i 1239/95/EK bizottsági rendelet […] 62. cikkének megfelelően.

40. 2006. január 6-i beadványában a felperes arra hivatkozott, hogy nem köteles bizonyítékokat szolgáltatni, és nem ő kezdeményezte az elrendelt bizonyítási intézkedés alkalmazását. Hangsúlyozta, hogy a CPVO feladata megállapítani a 2100/94 rendelet 7. cikke értelmében vett megkülönböztetésre való alkalmasságot. Ezért szerinte a dél-afrikai tanulmányút csak a 2100/94 rendelet 76. cikke alkalmazásával jöhet szóba. Ennek alapján pedig nem neki kell előlegeznie a költségeket.

41. (Az A 003/2004. sz. ügyben hozott) 2006. május 2-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a fellebbezési tanács elutasította az elutasító határozattal szemben benyújtott fellebbezést. Úgy ítélte meg ugyanis, hogy a SUMCOL 01 fajta nem különböztethető meg egyértelműen a kérelem benyújtása idején közismert referenciafajtától.

42. A határozattal jóváhagyott bizonyítási intézkedés végrehajtásának elmaradását illetően a fellebbezési tanács az említett határozat 20. oldalán a következőkre mutatott rá:

»A tanács azért nem hozott határozatot a Van Jaarsveld úr kertjéből származó referenciafajta beazonosítására és közismertségére vonatkozó bizonyítási intézkedéssel kapcsolatban, mert miután eredetileg kétségei voltak az érintett kérdéseket illetően, végül arra a meggyőződésre jutott, hogy az összehasonlításhoz használt fajta a referenciafajta, és nem a SUMCOL 01, valamint hogy a referenciafajta a kérelem benyújtásának időpontjában közismert volt.

Emiatt a bizonyítási intézkedés mellőzésére vonatkozó döntésnek nem az a tény volt az indoka, hogy a felperes nem előlegezte meg a költségeket.«”

IV – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

11. R. Schräder a 2006. július 18-án beérkezett keresetlevelével keresetet indított az

Elsőfokú Bíróságon a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránt. A kereset lényegében nyolc jogalapra volt alapítva, melyek a 2100/94 rendeletnek – konkrétan a 62. cikknek a 7. cikk (1) és (2) bekezdésével összefüggésben történő, a 67. cikk (2) bekezdésének, a 70. cikk (2) bekezdésének, a 75. cikknek és a jogállamban a véletlenszerű határozathozatal általános tilalmának, a 76. cikknek és a 88. cikknek –, illetve a 1239/95 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének és 62. cikke (1) bekezdésének megsértését állították.

12. Az Elsőfokú Bíróság mindezen jogalapok megalapozatlanság, hatástalanság vagy irrelevancia miatti elutasítását követően a megtámadott ítélettel a keresetet – mint megalapozatlant – elutasította, és R. Schrädert a költségek viselésére kötelezte.

V – A felek Bírósághoz beterjesztett kereseti kérelmei

13. R. Schräder azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-187/06. sz. ügyben 2008. november 18-án hozott ítéletét;

– adjon helyt a CPVO fellebbezési tanácsa 2006. május 2-i (A003/2004. sz.) határozata hatályon kívül helyezése iránti kérelemnek, amelyet a fellebbező az elsőfokú eljárásban terjesztett elő.

Másodlagosan:

– utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz új ítélet meghozatala végett;

– a CPVO-t kötelezze a jelen eljárásból, az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásból és a fellebbezési tanács előtti eljárásból eredő valamennyi költség viselésére.

14. A CPVO azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– R. Schrädert kötelezze az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtti eljárás költségeinek viselésére.

17. A második jogalap öt részből épül fel, és további közösségi jogi jogsértéseket, nyilvánvaló ellentmondásokat és eljárási hibákat állít, különösen annyiban, hogy az Elsőfokú Bíróság megerősítette azt, hogy a növényfajok szakirodalmi leírása figyelembe vehető annak meghatározásakor, hogy a bejelentett fajta közismert-e.

VI – A fellebbezés

A – *Előzetes megjegyzések*

18. A CPVO arra az álláspontra helyezkedik, hogy a jelen fellebbezés alapjául szolgáló jogalapokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel azok teljes egészében az Elsőfokú Bíróság ténybeli értékeléseire és a bizonyítékok értékelésére irányulnak. A CPVO mindenesetre az R. Schräder által beterjesztett valamennyi érvet vitatja, és kéri a jogalapok megalapozatlanként történő elutasítását.

15. R. Schräder fellebbezése alátámasztására két, további külön részekre bontható jogalapot terjeszt elő.

16. Első, hat részből álló jogalapjában lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat felülvizsgálatakor számos eljárási hibát vétett annyiban, hogy túlzó követelményeket alkalmazott a fellebbező előterjesztései tekintetében, ellentmondásos következtetéseket vont le, megsértette a meghallgatáshoz való jogot, nyilvánvalóan téves ténymegállapításokat tett, valamint elferdítette a tényeket és bizonyítékokat.

19. Ezzel összefüggésben, mivel a jelen fellebbezés valóban felveti az elfogadhatóság kérdését, és mivel az eljárásban részt vevő mindkét fél észrevételei érintették a 2100/94 rendelet alapján történő közösségi növényfajta-oltalom megadásával kapcsolatos ügyekben a bírósági felülvizsgálat terjedelmét, helyénvalónak tűnik a közösségi bíróságok ilyen ügyekben betöltött szerepével és hatáskörük korlátaival kapcsolatban néhány általános megjegyzést megtenni.

20. Kiindulásként meg kell jegyezni, hogy a CPVO által közösségi növényfajta-oltalom megadására vagy elutasítására vonatkozóan hozott határozatok – a magát az érintett határozatot meghozó CPVO-testület általi előzetes felülvizsgálaton túl – elméletileg egy háromlépcsős felülvizsgálati rendszer hatálya alá tartoznak, melyben az első, „belső" fellebbezési lehetőség a fellebbezési tanács előtt vehető igénybe. Ennek kimerítését követően a 2100/94 rendelet 73. cikkének (1) és (2) bekezdéséből adódóan rendelkezésre áll a közigazgatási felülvizsgálati eljárás, az Elsőfokú Bíróság általi bírósági felülvizsgálat, és az EK 225. cikke alapján a Bírósághoz való fellebbezés.

21. Ezzel kapcsolatban szem előtt kell tartani azt, hogy a felülvizsgálat tárgya mindegyik szinten más és más. Ami a fellebbezési tanácsot illeti, ő a 2100/94 rendelet 71. és 72. cikkéből következően az ügyet újból megvizsgálhatja, és abban dönthet, ennek során pedig a CPVO hatáskörébe tartozó bármely feladatot elláthat. Így jogosult a fellebbezés érdemére vonatkozóan új, teljes körű, jogi és ténybeli vizsgálat elvégzésére is.[5]

22. Az Elsőfokú Bíróságot a fellebbezési tanács keresettel megtámadott határozata jogszerűségének felülvizsgálatára kérték fel. Így ez a bíróság azt vizsgálja, hogy a határozat a fellebbezési tanács általi meghozatalának időpontjában[6] szenvedett-e a 2100/94 rendelet 73. cikkének (1) bekezdésében meghatározott hiányosságok valamelyikében, nevezetesen fennállt-e hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabály megsértése, a Szerződés, az említett rendelet vagy az ezek végrehajtásáról szóló bármely jogszabály megsértése, valamint hatáskörrel való visszaélés.

23. Ezzel szemben a Bírósághoz az EK 225. cikke alapján benyújtott fellebbezés tárgya az Elsőfokú Bíróság határozatának vagy ítéletének jogszerűsége. A jelen fellebbezés ügyében a Bíróságnak tehát nincsen hatásköre arra, hogy felülvizsgálja a fellebbezési tanács határozatát, nem is beszélve az eredetileg a CPVO által meghozott határozatról. A fellebbezési eljárásnak nem célja az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset általános újbóli vizsgálata sem. Ehelyett – az állandó ítélkezési gyakorlatból következően – a fellebbezés elbírálása során a Bíróság hatásköre az Elsőfokú Bíróság előtt megtárgyalt jogalapokkal kapcsolatos jogi megállapítások felülvizsgálatára korlátozódik, főszabály szerint kizárva a ténymegállapítások felülvizsgálatát.[7]

5 – Ebben a tekintetben tekintetben párhuzam vonható a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) értelmében létrehozott felülvizsgálati rendszerrel: lásd különösen a C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-2213. o.) 56. és 57. pontját.

6 – Vö. ezzel összefüggésben az 5. lábjegyzetben hivatkozott Kaul-ítélet 53. és 54. pontjával; vö. még a C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben hozott ítélet (EBHT 2006., I-4237. o.) 55. pontjával.

7 – Lásd ebben a tekintetben a C-348/06. P. sz., Bizottság kontra Girardot ügyben hozott ítélet (EBHT 2008., I-833. o.) 49. Pontját, és a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben hozott ítélet (EBHT 1994., I-1981. o.) 59. pontját.

24. Emellett a közösségi bíróságokat a közösségi intézmények közigazgatási aktusainak felülvizsgálatakor – amint arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 59–62. pontjában, az előzetes megfontolások keretében rámutatott – kötik bizonyos korlátozások az elvégzendő bírósági felülvizsgálat „mélysége" tekintetében is.

25. E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy amennyiben a közösségi hatóságoknak hatáskörük gyakorlásakor összetett technikai, tudományos, gazdasági vagy társadalmi jellegű értékelést kell végezniük, a hatóságoknak van bizonyos fokú mérlegelési mozgástere.[8] Ugyancsak az ítélkezési gyakorlatból következik az, hogy az ilyen értékelésen alapuló közigazgatási határozatok felülvizsgálatakor a közösségi bíróság saját értékelésével nem válthatja fel az illetékes hatóság általi értékelést. Ezért az ilyen kérdések bírósági felülvizsgálatának annak ellenőrzésére kell korlátozódnia, hogy a szóban forgó intézkedés nem szenved-e valamely nyilvánvaló hibában, azt nem hatáskörrel való visszaéléssel hozták-e meg, illetve az érintett hatóság nem lépte-e nyilvánvalóan túl mérlegelési jogkörét.[9] Miként arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 61. pontjában rámutatott, a közösségi bíróságnak ilyen esetekben különösen a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét, valamint azt kell vizsgálnia, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes információt.[10]

26. Álláspontom szerint ez az ítélkezési gyakorlat alkalmazható a közösségi növényfajtaoltalmi jogok megadására is, annyiban hogy az e tárgykörben meghozott közigazgatási határozat a fent említett ítélkezési gyakorlatban említett összetett értékelés eredménye, mivel kétségtelenül ez az eset – amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 63–66. pontjában megállapította – valamely növényfajta megkülönböztethetőségének a 2100/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében megállapított szempontok szerinti értékelésekor.

8 – Lásd ebben a tekintetben többek között a C-99/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2000., I-11535. o.) 26. pontját; a C-150/94. sz., Egyesült Királyság kontra Tanács ügyben hozott ítélet (EBHT 1998., I-7235. o.) 49. pontját; a C-27/00. és C-122/00. sz., Omega Air egyesített ügyekben hozott ítélet (EBHT 2002., I-2569. o.) 65. pontját; a C-87/00. sz., Nicoli kontra Eridania ügyben hozott ítélet (EBHT 2004., I-9357. o.) 37. pontját; a C-372/97. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2004., I-3679. o.) 83. pontját és a C-169/95. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 1997., I-135. o.) 34. pontját.

9 – Lásd ebben a tekintetben a Bíróság elnökének a C-474/00. P(R). sz., Bizottság kontra Bruno Farmaceutici és társai egyesített ügyekben hozott végzése (EBHT 2001., I-2909. o.) 90. pontját, a C-202/06. P. sz., Cementbouw kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-12129. o.) 53. pontját és a C-343/07. sz., Bavaria és Bavaria Italia ügyben hozott ítélet (EBHT 2009., I-5491. o.) 82. pontját.

10 – Lásd ebben a tekintetben a C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben („Lenzing"-ügyben) hozott ítélet (EBHT 2007., I-9947. o.) 57. pontját és a C-326/05. P. sz., Industrias Químicas del Vallés kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-6557. o.) 76. és 77. pontját.

27. Ezek után, mivel az R. Schräder által hivatkozott jogalapok részben átfedik egymást, illetve ismétlődnek, helyénvaló a következők együttes vizsgálata: i. az első jogalap első és második része, és ii. ugyanezen jogalap harmadik, negyedik és ötödik része. Ugyanígy együttesen vizsgáljuk a második jogalap első, második és harmadik részét.

B – *Jogalapok*

1. Az első jogalapról

a) Az első jogalap első és második része, az Elsőfokú Bíróság azon kérdésben tett megállapításairól, hogy a referenciafajta és a bejelentett fajta valójában ugyanazon fajta-e

i) Fontosabb érvek

28. E jogalap első részével R. Schräder az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 76., 79. és 131. pontjában a Heine kisasszonytól azon kérdésről elhangzott állításokkal kapcsolatban tett megállapításait vitatja, hogy a Jaarsveld-féle referenciafajta ténylegesen azonos-e a bejelentett SUMCOL 01 fajtával. R. Schräder elsőként azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 131. pontjában tévesen állította, hogy ő nem bizonyította azon állítását, miszerint a megtámadott határozat Heine kisasszony állításait hiányosan tartalmazta. Másodszor, a fellebbviteli tanács előtt 2005. szeptember 30-án tartott tárgyalásnak a megtámadott ítélet 79. pontjában említett jegyzőkönyve nem nyújthat döntő bizonyítékot a felek tárgyaláson elhangzott nyilatkozataira nézve, mivel a jegyzőkönyv az 1239/95 rendelet 63. cikkének (2) bekezdésébe ütközően készült. Harmadszor, az Elsőfokú Bíróság – a megtámadott ítélet 79. pontjában is – olyan bizonyítékokra hivatkozott, melyek az ügyiratokban nem szerepeltek, és ezzel elferdítette a bizonyítékokat, Heine kisasszony elektronikus levelével kapcsolatos megállapításait pedig egyszerű feltevésre alapozta.

29. E jogalap második része eljárási hibákat állít az Elsőfokú Bíróság megtámadott ítélet 36., 71., 73., 74., 79. és 131. pontjában arra vonatkozóan tett megállapításai tekintetében, hogy a Jaarsveld-féle referenciafajta és a bejelentett fajta valójában nem azonos. R. Schräder szerint az Elsőfokú Bíróság a

megtámadott ítélet 73. pontjában ésszerűen nem állapíthatta meg, hogy az általa említett általános tényezők nem voltak elégségesek a Bundessortenamt által levont azon következtetés megcáfolására, miszerint a Jaarsveld-féle referenciafajta és a bejelentett SUMCOL 01 fajta közötti eltérések nem tulajdoníthatók környezeti tényezőknek.

31. Másodszor R. Schräder azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a tényeket és a bizonyítékokat is elferdítette a megtámadott ítélet 74. pontjában levont azon következtetésével, hogy előterjesztései nem voltak kellőképpen konkrétak. Az Elsőfokú Bíróság különösen az a tényt hagyta figyelmen kívül, hogy R. Schräder a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson észrevételt tett a 2003-ban összehasonlított fajtákra, 2005. október 14-i írásbeli észrevételeiben pedig az összehasonlított fajták egyedi eltéréseire. Végezetül az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta keresetének 43. pontjában azon állítása tekintetében tett szakértői bizonyítási indítványát, miszerint ezek az eltérések magyarázhatók a referenciafajta Bundessortenamt általi szaporításával.

30. E tekintetben R. Schräder állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság előterjesztésével szemben túlzott követelményeket támasztott, és ezzel megsértette a bizonyításra irányadó elveket. Különösen a növények vizsgálata óta eltelt idő miatt nem volt módjában konkrétabb bizonyítékot benyújtania a Heine kisasszony által a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson tett kijelentések megcáfolása érdekében. R. Schräder emellett rámutat, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 130. pontjában megállapította, miszerint Heine kisasszony nyilatkozatait az eljárásban félként, és nem tanúként vagy szakértőként tette. Mivel R. Schräder ezeket a nyilatkozatokat vitatta, a fellebbezési tanács és az Elsőfokú Bíróság nem vehette nagyobb súllyal figyelembe a CPVO állításait anélkül, hogy az általa szolgáltatott bizonyítékot elfogadta volna. Bizonyítási indítványainak általános elutasításával az Elsőfokú Bíróság megsértette R. Schräder meghallgatáshoz való jogát.

ii) Értékelés

32. Kiindulásként emlékeztetni kell arra az állandó ítélkezési gyakorlatra, hogy az Elsőfokú Bíróságnak kizárólagos hatásköre van először is a tényállás megállapítására, azt az esetet kivéve, amikor megállapításainak alapvető helytelensége az eléje terjesztett iratokból nyilvánvaló, másodszor pedig a tényállás értékelésére. Amennyiben az Elsőfokú Bíróság állapította meg, illetve értékelte a tényállást, a Bíróság az EK 225. cikke alapján a tényállás Elsőfokú Bíróság általi jogi minősítésének és

az abból levont jogi következtetésnek a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel.[11]

33. Így a Bíróságnak nincsen hatásköre a tényállás megállapítására, illetve, főszabály szerint, az Elsőfokú Bíróság által a tényállás alátámasztásaként elfogadott bizonyítékok vizsgálatára. Feltéve, hogy a bizonyítékok beszerzése jogszerűen történt, és betartották a bizonyítási teherrel és a bizonyítás lefolytatásával kapcsolatos általános jogelveket és eljárási szabályokat, kizárólag az Elsőfokú Bíróságra tartozik a beterjesztett bizonyítékok értékelése. Emiatt – annak az esetnek a kivételével, amikor a bizonyítékok nyilvánvaló értelmét elferdítik – a bizonyítékok értékelése nem képez olyan jogkérdést, amely a Bíróság általi felülvizsgálat körébe tartozna.[12]

34. Ezt követően a szóban forgó kifogásokat a megtámadott ítéletre való figyelemmel azok kontextusába kell helyeznünk.

35. A megtámadott ítélet e kifogásokkal érintett részeiben az Elsőfokú Bíróság megalapozatlanként utasította el a beterjesztett első jogalap első részét, mellyel R. Schräder azt állította, hogy a CPVO és a fellebbezési tanács tévedett abban, hogy a SUMCOL 01 fajta nem rendelkezett a 2100/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett megkülönböztethetőséggel.

36. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 73. pontjában megállapította, hogy az R. Schräder által érvelésének alátámasztására hivatkozott tényezők semmiképpen sem elegendők annak megállapításához, hogy a Bundessortenamt, majd ezt követően a CPVO, valamint annak fellebbezési tanácsa olyan nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el, amely maga után vonhatná a megtámadott határozat megsemmisítését.

37. A fellebbezés első jogalapjának első két része ezt a megállapítást vitatja két vonatkozásban: először is annyiban, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 74. pontjában azt állapította meg, hogy az R. Schräder által említett környezeti tényezők hatását illető megfontolások nem voltak elégségesek a Bundessortenamt által levont ellenkező értelmű következtetések megcáfolására, másodszor pedig annyiban, hogy az Elsőfokú Bíróság a 77–79. pontban nem fogadta el az R. Schräder által a Heine kisasszony által

11 – Lásd ebben a tekintetben különösen a C-101/07. P. és C-110/07. P. sz., Coop de France bétail et viande és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (EBHT 2008., I-10193. o.) 58. pontját, a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2006., I-3173. o.) 51. pontját és a C-266/06. P. sz., Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben 2008. május 22-én hozott ítélet 72. pontját.

12 – Lásd ebből a szempontból a 11. lábjegyzetben hivatkozott Coop de France bétail et viande és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 59. Pontját, a 11. lábjegyzetben hivatkozott General Motors kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 52. pontját és a 11. lábjegyzetben hivatkozott Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 73. pontját.

a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson és a CPVO-nak szóló elektronikus levelében tett kijelentések alapján beterjesztett érveket.

38. Azzal, hogy R. Schräder ennélfogva azt próbálja bizonyítani, hogy az Elsőfokú Bíróság ésszerűen nem vonhatta le azt a következtetést, hogy a fent említett tények és körülmények nem elégségesek a Bundessortenamt által levont, majd a fellebbezési tanács részéről megerősített következtetések megcáfolására, ténylegesen – noha formailag téves jogalkalmazásra hivatkozik – a tényállás ide vonatkozó pontjának Elsőfokú Bíróság általi értékelését és az egyes tényeknek tulajdonított bizonyító erőt kérdőjelezi meg.

39. Ezekkel a korlátokkal az első jogalap első és második részét – a korábban említett ítélkezési gyakorlatra figyelemmel [13] – elfogadhatatlannak kell minősíteni.

40. Annyiban, amennyiben R. Schräder azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a Heine kisasszony kijelentésein, illetve a referenciafajta és a bejelentett fajta közötti különbségekre gyakorolt esetleges környezeti hatásokon alapuló érvek értékelésekor elferdítette a tényeket és bizonyítékokat, az ítélkezési gyakorlat értelmében a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a bizonyítékok elferdítéséről akkor van szó, ha a bizonyítékok értékelése egyértelműen helytelennek látszik. [14]

41. Azonban az első jogalap első és második részével összefüggésben említett állítások a tényállás Elsőfokú Bíróság általi értékelése különféle vonatkozásainak vitatására és különösen a megtámadott ítélet 74. pontjában levont következtetést illetően az értékelés hiányos mivoltára korlátozódnak. Mindazonáltal R. Schräder egyáltalán nem bizonyította, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékokat a fent említett ítélkezési gyakorlat értelmében elferdítette volna. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy annak bizonyítása, miszerint az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékokat másként is értékelhette volna – illetve R. Schräder álláspontja szerint másként kellett volna értékelnie –, és más súllyal vehette volna azokat figyelembe, nem egyenlő annak bizonyításával, hogy a tények és bizonyítékok Elsőfokú Bíróság általi értékelése nyilvánvalóan helytelen volt.

13 – Lásd a fenti 32. és 33. pontot.

14 – Lásd ebben a tekintetben többek között a C-304/06. P. sz., Eurohypo kontra OHIM ügyben hozott ítélet (EBHT 2008., I-3297. o.) 34. pontját, a C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-439. o.) 37. pontját és a 10. pontban hivatkozott Industrias Químicas del Vallés kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 60. pontját.

42. Ettől eltekintve álláspontom szerint nem megalapozottak azok az állítások, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet szóban forgó szakaszaiban megsértette volna a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat.

43. Elsőként fontos szem előtt tartanunk, hogy nem az Elsőfokú Bíróság feladata volt annak megállapítása, hogy a SUMCOL 01 fajta tekintetében hiányzott-e a 2100/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének értelmében vett megkülönböztethetőség. Az Elsőfokú Bíróság feladata inkább annak vizsgálata volt, hogy a fellebbezési tanács az értékelés elvégzésekor vétett-e nyilvánvaló hibát.[15]

44. Másodszor és sokkal konkrétabban: Heine kisasszony kijelentéseinek értékelésével kapcsolatban – még ha feltételezzük is, hogy R. Schräder állításának megfelelően a tárgyalás jegyzőkönyvét a 1239/65 rendelet 63. cikkének (2) bekezdésébe ütközően nem adták át a feleknek jóváhagyásra – ez az eljárási hiba önmagában nem elegendő az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 79. pontjában a jegyzőkönyvre való hivatkozás megkérdőjelezéséhez. Mindemellett nem a fellebbezést elbíráló Bíróság, hanem az Elsőfokú Bíróság feladata annak meghatározása, hogy Heine kisasszony kijelentéseit a megtámadott határozat hiányosan tartalmazta-e, amelyet az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 113. pontjában meg is tett, nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül[16], amely így nem állapítható meg. Végezetül, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában fejti ki, hogy álláspontja szerint a bizonyítékok átfogó értékelésekor miért nem kell különös jelentőséget tulajdonítani Heine kisasszony 2005. június 20-i elektronikus levelében foglalt állításainak. Ezzel a bizonyítékok értékelésére vonatkozó kizárólagos hatásköre gyakorlásával meghatározta a nyilatkozatnak tulajdonított bizonyító erőt, és nem bizonyított, hogy ezzel az Elsőfokú Bíróság megsértette volna a bizonyításra vagy a bizonyítási teherre irányadó szabályokat.

45. Álláspontom szerint ugyanez érvényes a következők esetében: i. Heine kisasszony fellebbezési tanács előtt tett kijelentéseinek Elsőfokú Bíróság általi figyelembe vétele, valamint ii. a megtámadott ítélet 74. pontjában levont következtetés. Konkrétabban: ez utóbbi kérdés tekintetében nem mondható el, hogy az Elsőfokú Bíróság (az ítélet R. Schräder általi értelmezésében) „túlzott követelményeket támasztott" volna előterjesztésével szemben vagy konkrétabb bizonyítékok szolgáltatásának elmulasztásával „vádolta"

15 – Vö. a fenti 25., 26. és 36. ponttal.

16 – Meg kell jegyezni, hogy R. Schräder az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetének 1. pontjában bizonyítási indítványt tett Heine kisasszony tanúként való meghallgatására, amelynek célja a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson R. Schräder által tett nyilatkozatok megerősítése volt, nem pedig a jegyzőkönyv teljességének vitatása.

volna. Az Elsőfokú Bíróság az adott bizonyíték értékének mérlegelésekor – ennélfogva álláspontom szerint eljárási hibát nem vétve – állapította meg azt, hogy az általa beterjesztett tanúvallomások és szakértői vélemények nem elégségesek a Bundessortenamt következtetéseinek megcáfolásához.

46. Végezetül annyiban, amennyiben R. Schräder ismételten a tényállás hiányos értékelését állítja – a jelen fellebbezésben előterjesztett jogalapokban mindvégig –, és bizonyítási indítványainak az Elsőfokú Bíróság által történt elutasítását kifogásolja, rá kívánok mutatni arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a jogvitában részes fél által benyújtott, pervezető intézkedésnek, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelmeknek az elsőfokon eljáró bíróság általi elbírálását illetően emlékeztetni kell arra, hogy egyedül az Elsőfokú Bíróság dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban a rendelkezésére álló információk kiegészítésének esetleges szükségességéről. Annak mérlegelése, hogy az eljárási anyagok bizonyító erejűek-e, vagy sem, egyedül az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik, és e mérlegelésnek a fellebbezési eljárás keretében történő felülvizsgálata nem tartozik a Bíróságra, kivéve az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett bizonyítékok elferdítése esetét, illetve amennyiben az Elsőfokú Bíróság megállapításainak ténybeli pontatlansága az ügy irataiból kitűnik.[17] Mivel a jelen ügy összefüggéseiben ilyen elferdítést vagy pontatlanságot nem bizonyítottak,[18] álláspontom szerint el kell utasítani az arra vonatkozó panaszt, hogy az Elsőfokú Bíróság elutasította a felajánlott bizonyítási indítványokat.

47. A fenti megfontolásokra figyelemmel számomra úgy tűnik, hogy az első jogalap első és második részét el kell utasítani.

b) Az első jogalap harmadik, negyedik és ötödik része, melyek szerint Van Jaarsveld úr nyilatkozatainak hitelessége értékelésekor téves jogalkalmazás történt

i) Fontosabb érvek

48. Az első jogalap harmadik része a SUMCOL 01 2002. évi dél-afrikai fellelhetőségére vonatkozik, és az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 82. pontjában szereplő, következő megállapítása ellen irányul: „[a] felperes legfeljebb azt tudta bizonyítani, hogy

17 – Lásd ebben a tekintetben a C-47/07. P. sz., Masdar kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2008., I-9761. o.) 99. pontját, a C-315/99. P. sz., Ismeri Europa kontra Számvevőszék ügyben hozott ítélet (EBHT 2001., I-5281. o.) 19. pontját és a C-75/05. P. és C-80/05. P. sz., Németország és társai kontra Kronofrance egyesített ügyekben hozott ítélet (EBHT 2008., I-6619. o.) 78. pontját.

18 – Vö. a fenti 41–45. ponttal.

egy kenyai vállalkozás, a Florensis birtokában volt néhány példány 2001 végén termeszthetőségi tesztek céljából, és hogy egy dél-afrikai vállalkozás, az Alba Atlantis 2002 elején némi érdeklődést mutatott az e fajta Dél-Afrikában történő kizárólagos forgalmazásához szükséges engedély beszerzése iránt". R. Schräder szerint ezek a megállapítások helytelenek, mivel ő azt is bizonyította, hogy a bejelentett fajta növényei Dél-Afrikában Németországból postai megrendelés útján beszerezhetők. Emellett az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta bizonyítási indítványát arra vonatkozóan, hogy a bejelentett fajta Jaarsveld úr saját kertjében nőtt példányáról, és nem a dél-afrikai faiskolákban és virágkertészetekben általánosan elérhető fajta egy példányáról volt szó. Emellett R. Schräder állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság értékelése nem logikus, és elferdíti a bizonyítékot annyiban, hogy elfogadta a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a referenciafajta a dél-afrikai faiskolákban és virágkertészetekben általánosan elérhető, azon tény ellenére, hogy R. Schräder – nem vitatottan – állította, hogy egy dél-afrikai vállalkozás érdeklődött a fajta kizárólagos dél-afrikai forgalmazási engedélye iránt.

49. E jogalap negyedik részével R. Schräder az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 84., 93. és 95. pontjában a Van Jaarsveld úr SUMCOL 01 fajta bejegyzésénél szakértőként való hitelességére és elfogulatlanságára vonatkozóan végzett értékelést vitatja. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe előterjesztéseinek egyes részeit, és elutasította arra irányuló bizonyítási indítványát, hogy Van Jaarsveld úr valójában érdekelt volt a bejelentett fajta bejegyzésének meghiúsításában.

50. Az első jogalap ötödik része konkrétan az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 85. pontjában tett azon megállapítására irányul, miszerint R. Schräder nem terjesztett elő semmiféle olyan bizonyítékot, amelynek alapján Van Jaarsveld úr állításainak hitelessége komolyan kétségbe lenne vonható. R. Schräder fenntartja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette kellően figyelembe azon különféle előterjesztéseit, melyek Van Jaarsveld úr szavahihetőségének kétes mivoltát igazolták.

ii) Értékelés

51. Mindenekelőtt az első jogalap harmadik, negyedik és ötödik részével összefüggésben beterjesztett kifogások alapjában az Elsőfokú Bíróság azon indokolása ellen irányulnak, melynek alapján az a megtámadott ítélet 81. pontjában elutasította R. Schräder azon érvelését, amely a fellebbezési tanács azon tézisének megdöntésére irányul, miszerint a tapasztalat „kizárni látszik" azt, hogy

Van Jaarsveld úr saját kertjébe SUMCOL 01 fajtába tartozó növények kerülhettek.

52. A megtámadott ítélet 86. és 87. pontjában az Elsőfokú Bíróság egyértelműen leszögezte, hogy még ha a fellebbezési tanács tévesen fogadta is el ezt a feltevést – ahogyan azt R. Schräder bizonyítani kívánta –, ez a tévedés nem hatott volna ki a megtámadott határozat jogszerűségére, mivel az állított lehetőség nem kérdőjelezhette volna meg a CPVO általi, szakmai vizsgálat eredményein alapuló azon értékelést, hogy a SUMCOL 01 fajta és a Van Jaarsveld-féle fajta két különböző fajtához tartozik.

53. Emiatt nyilvánvaló, hogy az első jogalap harmadik, negyedik és ötödik része keretében előterjesztett kifogások a megtámadott ítélet indokolása ellen irányulnak, melyet az Elsőfokú Bíróság pusztán a teljesség kedvéért foglalt ítéletébe. Ezért még ha feltételezzük is, hogy a kifogások megalapozottak, azok nem olyan jellegűek, hogy maguk után vonnák az említett ítélet hatályon kívül helyezését, ezért azokat az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, mint hatástalanokat, el kell utasítani.[19]

54. Álláspontom szerint ezeket a kifogásokat mindenképpen elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel azok konkrétan az Elsőfokú Bíróság azon megállapításai ellen irányulnak, miszerint nem bizonyított, hogy a SUMCOL 01 az adott időpontban elérhető volt, illetve a felperes azon többi állítását elutasító megállapítások ellen, melyekkel azt kívánta bizonyítani, hogy Van Jaarsveld úr nyilatkozatai nem hitelt érdemlőek. Ezen értékelés vitatásával R. Schräder egyértelműen a tényállás Elsőfokú Bíróság általi értékelését kérdőjelezi meg, és azt kéri a Bíróságtól, hogy ebben a vonatkozásban vizsgálja felül az Elsőfokú Bíróság által végzett értékelést.[20]

55. Ezen túlmenően számomra nem tűnik úgy, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet indokolásában elferdítette volna a bizonyítékok értelmét, és megállapításait elégtelen bizonyítékokra alapozta volna.[21]

56. Ebből következik, hogy az első jogalap harmadik, negyedik és ötödik részét el kell utasítani.

19 – Lásd ebben a tekintetben többek között a C-273/05. P. sz., OHIM kontra Celltech ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-2883. o.) 55. és 56. pontját, a C-122/01. P. sz., T. Port kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2003., I-4261. o.) 17. pontját és a C-244/91. P. sz., Giorgio Pincherle kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 1993., I-6965. o.) 31. pontját.

20 – Lásd ebben a tekintetben a fenti 33. és 34. pontot, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

21 – E tekintetben utalok a fenti 46. pontra és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatra.

c) Az első jogalap hatodik része, mely a referenciafajta közismertnek tekinthetőségét illető megállapítások téves mivoltát állítja

a *Plectranthus ornatus* „fajtára" történik utalás. Az Elsőfokú Bíróság túlterjeszkedett az eljárás keretein, noha a megtámadott ítélet 68. pontjában azt állította, hogy a CPVO nem hivatkozhatott első alkalommal az előtte folyó eljárásban a Codd által leírt „fajtára" azon az alapon, mivel a fellebbezési tanács ezt a fajtát nem vette figyelembe.

i) Fontosabb érvek

ii) Értékelés

57. Az első jogalapnak a megtámadott ítélet 90., 91., 68., 80. és 96. pontjára vonatkozó hatodik részével R. Schräder lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság számos esetben tévesen alkalmazta a jogot azon kérdés vizsgálatakor, hogy a Jaarsveld-féle fajta helytállóan tekinthető-e a 2100/94 rendelet értelmében véve közismertnek. Ezek a tévedések arra a tényre vezethetőek vissza, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tett megkülönböztetést a „fajta" és a „faj" fogalma között, és azokat szinonimaként használta.

59. Az első jogalap hatodik része keretében előterjesztett állítás alapja – úgy tűnik – a megtámadott ítélet 91. pontjának némileg egyszerűsített olvasata.

58. R. Schräder szerint az Elsőfokú Bíróság először is tévedett, és bizonyítékot ferdített annak feltételezésével, hogy a fellebbezési tanács, a CPVO és a Bundessortenamt egybemosta a Jaarsveld-féle referenciafajtát a D. Codd által leírt „fajtával". Másodszor, a megtámadott ítélet ellentmondásos, mivel 80. és 96. pontjában az szerepel, hogy Codd a *Plectranthus ornatus* botanikai „fajt" írta le, miközben ugyanezen ítélet 91. pontjában

60. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet indokolásában foglalkozott az eléje terjesztett első jogalap második részével, mellyel R. Schräder állította, hogy a CVPO tévedett annak megállapításakor, hogy a referenciafajta közismert, és különösen azzal, hogy Van Jaarsveld úr tévedett, amikor azt állította, hogy a kérdéses növények ahhoz a fajtához tartoznak, amelyek évek óta kaphatók Dél-Afrika kertészeti üzleteiben. Konkrétan azt állította, hogy az egyetlen bizonyított dolog

az volt, hogy egyetlen növény nőtt elszigetelten Van Jaarsveld kertjében.[22]

61. Erre válaszként az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 91. pontjában azt állította, hogy R. Schräder nem terjesztett elő elő különösebb érvet vagy bizonyítékot a jogalap azon második részének alátámasztására, amely az Elsőfokú Bíróság összefoglalása szerint azon összemosást támadta meg, „amelyet a fellebbezési tanács a Van Jaarsveld úr kertjéből származó referenciafajta és a szóban forgó tudományos publikációkban *Plectranthus ornatus*ként említett, és Van Jaarsveld úr és J. Sadie nyilatkozataiban foglalt dél-afrikai faj között tett". Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a „fellebbezési tanácsnak jó oka volt ezen azonosításra Van Jaarsveld úr különböző nyilatkozatai alapján".

62. A fent említett szakasz célja nem „fajta" és a „faj" fogalmának azonos értelemben való feltüntetése[23], hanem inkább azon tézis megcáfolása, miszerint a referenciafajtaként megküldött példány a Van Jaarsveld úr kertjében elszigetelten nőtt növény, és ezzel szemben a fellebbezési tanácsnak a megtámadott ítélet 90. pontjában idézett azon megállapításának megerősítése, miszerint az olyan tényezőkre figyelemmel, mint Van Jaarsveld úr és J. Sadie (a dél-afrikai mezőgazdasági minisztérium részéről) nyilatkozatai és Dr. L. E. Codd leírása, „a megküldött hajtások a *P. ornatus* Dél-Afrikában termesztett fajához tartoznak."

63. Álláspontom szerint ezért nem állítható, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette volna a megtámadott határozat értelmét.

64. A második állítás szerint „fajta" és a „faj" fogalmának állítólagos összemosása miatt ellentmondás áll fenn a 80., a 81. és a 91. pont között.

65. E tekintetben az a kérdés, hogy ha az Elsőfokú Bíróság ítélete ellentmondásos vagy nem megfelelő tényálláson alapul, ez olyan jogkérdés-e, amely a fellebbezési eljárásban felülvizsgálható.[24]

22 – Vö. a megtámadott ítélet 55. pontjával.

23 – Meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 91. pontjában az Elsőfokú Bíróság utal a referenciafajta és a *Plectranthus ornatus* fajok fajtáinak összemosására.

24 – Lásd ebben a tekintetben többek között a C-403/04. P. és C-405/04. P. sz., Sumitomo Metal Industries és Nippon Steel kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (EBHT 2007., I-729. o.) 77. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

66. Azonban a megtámadott ítélet R. Schräder által említett pontjaiból nem az tűnik ki, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette kellően figyelembe a „fajta" és a „faj" fogalmának megkülönböztetését. Ehelyett a megtámadott ítélet 80. pontjában az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy a *Plectranthus ornatus* több fajtával rendelkező faj, és a 91. pontban hivatkozott a *Plectranthus ornatus* faj dél-afrikai fajtáira.

67. Ezen túlmenően annyiban, amennyiben R. Schräder azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 91. pontjában helytelenül szerepeltette, hogy Dr. Codd publikációban a *Plectranthus ornatus* fajt írta le a megfelelő fajta helyett, meg kell jegyezni, hogy ezzel összefüggésben semmiféle ellentmondás nem áll fenn, mivel minden faj – magából a fogalom lényegéből eredően – csak különféle fajtái képében létezik, és emiatt a növényfajok részletes leírása nem választható el egykönnyen az azokat alkotó fajták leírásától.

68. Az elmondottakra figyelemmel számomra nem tűnik úgy, hogy az Elsőfokú Bíróság a „fajta" és a „faj" fogalma közötti különbséget oly módon félreértette volna, amely az indokolást ellentmondásossá tette volna, vagy téves következtetések levonására vezette volna.

69. Végezetül annyiban, amennyiben a harmadik, az eljárás tárgyán való túlterjeszkedésre vonatkozó állítás a 91. pont hasonlóképp leszűkítő értelmezésén alapulónak látszik, azt is el kell utasítani mint megalapozatlant.

70. Ezért számomra úgy tűnik, hogy az első jogalap hatodik részét el kell utasítani.

71. Az elmondottakból következik, hogy az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. A második jogalap

a) A második jogalap első, második és harmadik része, mely a megtámadott ítélet nyilvánvaló ellentmondásait, bizonyításfelvételi hibákat és a közösségi jog megsértését állítja annyiban, amennyiben megerősíti azt, hogy a publikációkat figyelembe lehetett venni annak meghatározásához, hogy a referenciafajta közismert volt-e

i) Fontosabb érvek

72. A második jogalap első része a megtámadott ítélet 96–100. pontjára hivatkozik, és újfent a botanikai faj és fajta megkülönböztetésével foglalkozik. R. Schräder szerint, mivel az Elsőfokú Bíróság nem ismerte el azt, hogy a tudományos szakirodalom a botanikai fajok, és nem a fajták leírását tartalmazza, indokolása ismét nyilvánvalóan ellentmondásos. E tekintetben azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 80. és 96. pontja azt igazolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a *Plectranthus ornatust* több fajtából álló fajnak tekinti, és emiatt a szóban forgó publikációkban található leírásokat a botanikai faj leírásának, noha az UPOV Elsőfokú Bíróság által időzett TG/1/3. sz. dokumentuma csak a növényfajta részletes leírására utal. Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 80. pontjában szereplő megállapításai sem felelnek meg a fellebbezéssel megtámadott ítélet 66. pontjában megállapított terjedelmének.

73. A második jogalap második részével R. Schräder azt állítja, hogy – ugyanezen jogalap első részéből láthatólag – nyilvánvalóan hiányos volt a CPVO, a fellebbezési tanács és az Elsőfokú Bíróság általi bizonyításfelvétel, mivel nem végezték el a figyelembe vett publikációkban leírt növényjellemzők és a bejelentett fajta jellemzőinek összehasonlítását.

74. A második jogalap harmadik részében R. Schräder azt álltja, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 97–99. pontjában kifejtettekkel ellentétben a közösségi jog értelmében valamely növényfajta részletes leírásának publikációi elvi alapon nem vehetők figyelembe a referenciafajta közismertségének meghatározásakor. R. Schräder ezen előterjesztésének alátámasztására az UPOV 1978. és 1991. évi egyezményére, a német jogra és a szabadalmi jogra hivatkozik.

ii) Értékelés

75. Az első jogalap hat részéhez hasonlóan a második jogalap első, második és harmadik

része is azokat a megállapításokat igyekszik megkérdőjelezni, melyek alapján az Elsőfokú Bíróság megerősítette, hogy a fellebbezési tanács jogosult volt annak megállapítására, miszerint a referenciafajta közismert volt.

76. Annyiban, amennyiben a második jogalap első része átfedésben van az első jogalap hatodik részével, utalni kívánok a fentiekben tett észrevételeimre.[25] Konkrétan a megtámadott ítélet 98. pontját illetően: itt egyszerűen az az állítás szerepel, hogy az UPOV TG/1/3. sz. dokumentuma szerint a részletes leírás közzététele – többek között – a közismertség megállapításánál figyelembe veendő tényezők között szerepel. Ez az állítás támasztja alá a 2100/94 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének Elsőfokú Bíróság általi, a megtámadott ítélet 99. pontjában adott értelmezését, miszerint a részletes leírás e rendelkezés alapján figyelembe vehető. Noha – ahogy maga az Elsőfokú Bíróság is megjegyezte a megtámadott ítélet 97. pontjában – az UPOV irányelvek maguk utalnak is valamely „növényfajta" részletes leírásának publikációjára, ez a körülmény önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy a megtámadott ítélet nyilvánvalóan ellentmondásos annak elismerése miatt, hogy a fellebbezési tanács figyelembe vehette a szóban forgó szakirodalomban szereplő részletes leírásokat.Az első jogalap hat részéhez hasonlóan a második jogalap első, második és harmadik része is azokat a megállapításokat igyekszik megkérdőjelezni, melyek alapján az Elsőfokú Bíróság megerősítette, hogy a fellebbezési tanács jogosult volt annak megállapítására, miszerint a referenciafajta közismert volt.

25 – Lásd a fenti 66. és 67. pontot.

77. A második jogalap második részét illetően először is emlékeztetni kell arra, hogy a jelen fellebbezési eljárás keretében nem a CPVO vagy a fellebbezési tanács eljárásának, pontosabban bizonyításfelvételének jogszerűsége vizsgálható, hanem az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás jogszerűsége.

78. Másodszor, az ítélet e kifogásokkal érintett részében az Elsőfokú Bíróság mindösszesze azt határozta meg, hogy a fellebbezési tanács jogosult volt-e figyelembe venni a szóban forgó szakirodalmat a referenciafajta közismertségének megállapításához. Ezért nem állítható sikerrel, hogy nyilvánvalóan hiányos volt az Elsőfokú Bíróság általi bizonyításfelvétel amiatt, hogy nem végezte el az említett publikációkban leírt növényjellemzők és a bejelentett fajta jellemzőinek összehasonlítását.

79. A második jogalap harmadik részét illetően hangsúlyozni kell – amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 99. pontjában helytállóan megállapította –, hogy a 2100/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése megemlít egyes eseteket, melyekben különösen közismertnek kell tekinteni egy másik fajta létét, de ez a rendelkezés nem tartalmaz sem tételes

listát a figyelembe vehető tényezőkről, sem pedig a bizonyítást korlátozó bármiféle más szabályt.

80. Ezen túlmenően az a tény, hogy az UPOV-egyezmény 1991. évi változatának – melyre R. Schräder az egyezmény 1978. évi változatával szemben a jogalap ezen részében hivatkozik – 7. cikke figyelembe vehető tényezőként kifejezetten nem említi meg a részletes szakirodalmi leírást, nem egyenértékű annak bizonyításával, hogy az egyezmény, és ebből következően a 2100/1994 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján ne lenne megengedett az ilyen bizonyíték felhasználása. A német joggal és a szabadalmi joggal tett összehasonlítások sem lehetnek döntőek az említett rendelet értelmezését illetően.

81. Ténylegesen számomra úgy tűnik, hogy nincsenek olyan kényszerítő okok, amelyek miatt a 2100/94 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában általánosan kizárt lenne a tudományos publikációk figyelembevétele. Teljesen más kérdés az, hogy egy adott publikáció mennyiben határozza meg az adott referenciafajta közismertségét, illetve ahhoz mennyiben járul hozzá, mely kérdést az adott eset körülményeire és különösen az adott publikáció sajátos tartalmára figyelemmel kell értékelni.

82. Az Elsőfokú Bíróság ezért álláspontom szerint nem alkalmazta tévesen a jogot azon következtetés levonásával, hogy a fellebbezési tanács jogosult volt figyelembe venni a szóban forgó szakirodalmat a referenciafajta közismertségének megállapításánál.

83. Végezetül meg kell jegyezni, hogy ezek a publikációk mindenképpen csak egy részét alkották a fellebbezési tanács által annak megállapításakor figyelembe vett tényezőknek, hogy a Van Jaarsveld-féle referenciafajta közismert volt.

84. Ebből következik, hogy a második jogalap első, második és harmadik részét el kell utasítani.

b) A második jogalap negyedik része, mely az Elsőfokú Bíróságnak az R. Schräder 2100/94 rendelet 62. cikkének sérelmére tett érvelésével kapcsolatos tévedését állítja

i) Fontosabb érvek

85. R. Schräder második jogalapjának negyedik részében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor a megtámadott ítélet 104. pontjában megállapította, hogy az ítélet 103. pontjában kifejtett felperesi álláspont, miszerint a SUMCOL 01 fajtát egyértelműen megkülönböztethetőnek kellett volna elismerni, nyilvánvaló ellentmondásban volt a felperes azon álláspontjával, miszerint a SUMCOL 01 fajta és a Van Jaarsveld-féle fajta egy és ugyanazon fajtához tartozott. Az állítólagos ellentmondás nem áll fenn, mivel ha – amint a felperes is állítja – a Van Jaarsveld úr által megküldött növény a SUMCOL 01 fajtához tartozott; nem volt olyan referenciafajta, melytől a SUMCOL 01 nem volt egyértelműen megkülönböztethető.

ii) Értékelés

86. Elsőként rá kívánok mutatni arra, hogy az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett első jogalap harmadik részével összefüggésben R. Schräder azt állította – amint azt az említett bíróság a megtámadott ítélet 103. pontjában megjegyezte –, hogy a CPVO-nak kellett volna megállapítania azt, hogy a SUMCOL 01 fajta egyértelműen megkülönböztethető. Amint R. Schräder az említett jogalap első része keretében megkísérelte bizonyítani, hogy a referenciafajta és a Van Jaarsveld úr által megküldött fajta ténylegesen azonos volt, az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazás nélkül állapíthatta meg a 104. pontban, hogy a két álláspont egymással nyilvánvaló ellentmondásban áll.

87. Másodsorban, az Elsőfokú Bíróság álláspontjában szereplő azon tény, hogy R. Schrädernek az első jogalap harmadik ága tekintetében beterjesztett érvei téves kiindulási tételen alapulnak, amint az a megtámadott ítélet 105. pontjából is nyilvánvaló, már mindenképpen egyértelmű az első jogalap első két ágának vizsgálatából.

88. Így nem lehet eredményes, és az ítélet érvényét nem érintheti az a kifogás, miszerint az Elsőfokú Bíróság tévedett annak megállapításakor, hogy az R. Schräder által beterjesztett álláspontok – megalapozottságuk feltételezése esetén is – ellentmondásosak voltak.

89. A második jogalap negyedik részét ezért el kell utasítani.

c) A második jogalap ötödik része, mely téves jogalkalmazást állít Heine kisasszony fellebbezési tanács előtti tárgyaláson való részvételének értékelését illetően

i) Fontosabb érvek

90. A második jogalap e részével R. Schräder azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság Heine kisasszony fellebbezési tanács előtti tárgyaláson való részvételének a megtámadott ítélet 129–131. pontjában történő értékelésekor megsértette a 1239/95 rendelet 60. cikkének (1) bekezdését és 15. cikkének (2) bekezdését. Először is az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a 1239/95 rendelet 60. cikkének (1) bekezdése szerint bizonyítási intézkedést kell elfogadni az eljárásban részes fél részvétele esetén is. Így még ha Heine kisasszony a CPVO meghatalmazottjaként, és nem tanúként vagy szakértőként jelent is meg, a tárgyalásra hivatalosan idézni kellett volna. Másodszor, téves az az állítás, hogy Heine kisasszony a CPVO meghatalmazottja[26] volt, mivel akkoriban a Bundessortenamt alkalmazásában állt. Harmadszor, sem a CPVO, sem a fellebbezési tanács nem támasztotta alá azt az állítását, hogy Heine kisasszony a 1239/95 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének követelményeire figyelemmel érvényesen eljárhatott a CPVO képviseletében.

ii) Értékelés

91. Először is egyértelművé kell tenné, hogy R. Schräder azon kifogása tekintetében, miszerint – az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 130. pontjában tett állításával ellentétben – Heine kisasszony a Bundessortenamt, és nem a CPVO alkalmazottja volt, úgy tűnik, hogy ez a bírálat a megtámadott ítélet német változatának pontatlanságán alapul. Az ítélet francia és az angol nyelvi változatából, illetve az érintett szakasz szövegkörnyezetéből azonban világos, hogy az Elsőfokú Bíróság valójában azt állítja, hogy Heine kisasszony a CPVO meghatalmazottjaként, és ekként képviselőjeként jelent meg.

92. Másodszor, mivel Heine kisasszony a tárgyaláson a fellebbezési eljárásban a 2100/94

26 – A megtámadott ítélet német nyelvű változatában „Bedienstete", azaz (köztisztviselő) alkalmazott.

rendelet 68. cikke szerint maga is félként szereplő CPVO képviseletében, és nem saját minőségében volt az eljárás részes fele, vagy akár tanú, illetve szakértő, az Elsőfokú Bíróság nem ütközött a 1239/95 rendelet 60. cikkének (1) bekezdésébe, amikor a megtámadott ítélet 130. pontjában megállapította, hogy a tárgyaláson való jelenléte nem igényelte az említett rendelkezés értelmében vett bizonyítási intézkedés meghozatalát.

95. Ebből következik, hogy a második jogalap ötödik része megalapozatlan.

96. Álláspontom szerint emiatt azt a következtetést kell levonni, hogy a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

93. Ebben az összefüggésben az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy a CPVO jogosult volt arra rámutatni, hogy az 1239/95 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének értelmében a Heine kisasszony által a CPVO és a Bundessortenamt között a szakmai vizsgálattal kapcsolatban létrejött megállapodásnak megfelelően teljesített cselekménynek harmadik személyek irányban ugyanolyan hatálya van, mint a CPVO cselekményeinek.

97. A fenti összes megfontolásra figyelemmel álláspontom szerint a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

VII – A költségekről

94. R. Schräder nem támasztotta alá azon állítását, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazott volna jogot e megállapítás tekintetében vagy a 1239/95 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének alkalmazásakor, amikor arra az állításra szorítkozott, hogy sem a CPVO, sem a fellebbezési tanács nem igazolta a CPVO Heine kisasszony általi jogszerű képviselete követelményeinek betartását.

98. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. R. Schrädert, mivel pervesztes lett, a CPVO kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

VIII – Végkövetkeztetések

99. A fenti indokokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– R. Schrädert kötelezze a költségek viselésére.